

22.02.2016/ PL

Wzorzec FCI Nr 99

WYŻEŁ WEIMARSKI

TŁUMACZENIE z języka niemieckiego: Justyna Majewska-Czerny

KRAJ POCHODZENIA: Niemcy

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO STANDARDU: 19.03.2015

PRZEZNACZENIE:

Zgodnie ze swoim łowieckim przeznaczeniem, jako wszechstronny pies myśliwski wyżeł weimarski musi posiadać wszystkie wymagane cechy do wydajnej pracy w polu, w lesie i wodzie, przed i po strzale.

KLASYFIKACJA FCI:

Grupa 7 Wyżły.

Sekcja 1.1 Wyżły kontynentalne, typ «Braque».

Pies podlegający próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Istnieje wiele teorii na temat pochodzenia wyżła weimarskiego. Pewne jest jedynie to, że wyżeł weimarski, który posiadał bardzo dużo domieszki krwi psa tropiącego typu „Leithund”, występował już w pierwszym trzydziestolecu XIX wieku na dworze w Weimarze.

W środkowych Niemczech, przede wszystkim w okolicach Weimaru i w Turyngii w połowie XIX wieku, a więc przed rozpoczęciem hodowli w czystości rasy, hodowla znajdowała się prawie wyłącznie w rękach zawodowych myśliwych oraz leśniczych i najczęściej ukierunkowana była jedynie na użytkowość. Kiedy minęły czasy psów w typie „Leithund”, skrzyżowali oni swoje psy również z psami typu 'Hühnerhund' (psami na ptactwo- *przypis tłumacza*) i hodowali dalej w oparciu o tę krzyżówkę.

Od około 1890 roku rozpoczęto planową hodowlę i założono księgi hodowlane. Obok wyżłów weimarskich krótkowłosych na przełomie XIX i XX wieku zaczęły pojawiać się, początkowo jedynie pojedyncze, osobniki odmiany długowłosej. Od momentu złożenia ksiąg hodowlanych wyżeł weimarskiego hodowano w czystości rasy i pozostał on zasadniczo wolny od domieszek krwi innych ras, przede wszystkim pointera. Tym samym wyżeł weimarski jest uważany za najstarszą niemiecką rasę wyżłów, która hodowana jest w czystości rasy od 1900 roku.

WYGLĄD OGÓLNY:

Średniej do dużej wielkości, mocnej muskulatury pies myśliwski o suchej i harmonijnej budowie typowej dla psa pracującego. Cechy płci powinny być wyraźnie zaznaczone.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia do wysokości w kłębie około 12 : 11.

Proporcje głowy:

Od czubka nosa do stopu nieco dłuższa niż od stopu do guza potylicznego.

Kończyny przednie:

Odległość od łokcia do środka śródreżca mniej więcej równa odległości od łokcia do kłębu.

ZACHOWANIE / CHARAKTER (USPOSOBIENIE):

Wszechstronny pies myśliwski, łatwy w prowadzeniu, zrównoważony, z dużą pasją, o systematycznym i wytrwałym sposobie szukania, jednak nie nadmiernie żywiołowy; wyjątkowo dobry nos; cięty w stosunku do zwierzyny i drapieżników; czujny, jednak nie agresywny; o pewnej stójce i niezawodnej pracy w wodzie; godna uwagi jest jego skłonność do pracy po strzale.

GŁOWA:

MÓZGOCZASZKA

Czaszka: Proporcjonalna do wielkości psa i trzewioczaszki; szersza u samców niż u sук, jednak u obu płci zachowane właściwe proporcje pomiędzy szerokością mózgowiczaszki i długością całej głowy; występuje bruzda czołowa; guz potyliczny słabo lub umiarkowanie rozwinięty; za oczami kości jarzmowe dobrze rozwinięte.

Stop: Wyjątkowo słabo zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA

Nos: Duży, wystający ponad żuchwę; koloru ciemnocielistego przechodzącego stopniowo w szary.

Kufa: Długa i, szczególnie u samców, silna, z profilu sprawiająca wrażenie prawie kanciastej. Żuchwa i szczęka tak samo mocne. Grzbiet nosa prosty, często lekko wypukły, nigdy wklęsły.

Fagle: Umiarkowanie obfite, podobnie jak podniebienie koloru ciemnocielistego, nieznacznie zaznaczone kąciki warg.

Szczęki / uzębienie: Szczęki mocne; uzębienie kompletne, regularne i mocne; siekacze stykające się (zgryz nożycowy).

Policzki: Muskularne i wyraźnie zaznaczone.

Oczy: Koloru od jasno do ciemnobursztynowego, w wieku szczenięcym błękitne; o inteligentnym wyrazie; okrągłe, osadzone lekko skośnie; powieki dobrze przylegające.

Uszy: Szerokie i stosunkowo długie, sięgające mniej więcej kącika warg; wysoko i wąsko osadzone, zaokrąglone na końcach; gdy pies jest czujny i nasłuchuje zwrócone lekko do przodu; pofałdowane.

SZYJA:

Dobrze noszona, górna linia widziana z profilu wygięta łukowato w górę; masywna, prawie okrągła, sucha, nie za krótka; mocniejsza bliżej łopatek i harmonijnie przechodząca w linię grzbietu i klatkę piersiową.

TUŁÓW:

Linia górna: Przechodząca harmonijnie od łukowato wygiętej linii szyi, poprzez dobrze zaznaczony kłęb w stosunkowo długi grzbiet.

Kłęb: Wyraźnie zaznaczony.

Grzbiet: Muskularny, nie opadający; z tyłu nie przebudowany; nieco dłuższy grzbiet nie jest wadą, lecz cechą charakterystyczną rasy.

Łędźwie: szerokie, masywne, proste do lekko wysklepionych, przejście z grzbietu w łędźwie dobrze zamknięte.

Zad: Miednica długa i umiarkowanie skośnie ustawiona.

Klatka piersiowa: Silna, lecz nie nadmiernie szeroka; wystarczająco głęboka, sięgająca prawie łokci i dostatecznie długa; dobrze wysklepiona, nie beczkowata, o długich żebrach; przedpiersie dobrze rozwinięte.

Linia dolna i brzuch: Lekko wznosząca się ku tyłowi, brzuch nie podkasany.

OGON:

Osadzony nieco niżej pod linią grzbietu niż u innych porównywalnych ras; ogon mocny i dobrze owłosiony, opuszczony, gdy pies jest w stanie spoczynku, w czasie podniecenia i podczas pracy noszony poziomo lub wyżej.

W krajach, w których ustawodawca na to zezwala, ogon u wyżła weimarskiego krótkowłosego używanego w celach łowieckich może być skopiony.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Kończyny «wysokie», suche, proste i równoległe, ale nie szeroko rozstawione.

Łopatki: Długie i ukośne, dobrze przylegające, mocno umięśnione; dobre kątownie stawu barkowego.

Ramiona: Ukośnie ustawione, dostatecznie długie i mocne.

Łokcie: Swobodnie i prosto położone; nie skrócone ani do wewnątrz ani na zewnątrz.

Przedramiona: Długie, prosto ustawione.

Staw nadgarstkowy: Mocny, sprężysty.

Śródrezcze: Suche, ustawione lekko ukośnie.

Łapy przednie: Mocne, ustawione prosto w stosunku do osi ciała; palce zwarte, wysklepione; dłuższe palce środkowe nie są wadą, lecz cechą charakterystyczną rasy; pazury koloru od jasno do ciemnoszarego; poduszki dobrze pigmentowane, grube.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: kończyny «wysokie», suche i dobrze umięśnione. Ustawione równolegle, nie skrócone ani na zewnątrz ani do wewnątrz.

Uda: Dostatecznie długie, silne, muskularne.

Staw kolanowy: Mocny i sprężysty.

Podudzia: Długie, z dobrze zaznaczonym ścięgnem.

Staw skokowy: Mocny i sprężysty.

Śródstopie: Suche, ustawione niemal pionowo do ziemi.

Łapy tylne: Silne, zwarte, bez wilczych pazurów; reszta jak w kończynach przednich.

RUCH:

Ruch we wszystkich rodzajach wydajny i płynny; kończyny przednie i tylne stawiane równolegle; w galopie krok długi i płaski; w kłusie grzbiet pozostaje prosty; inochód niepożądany.

SKÓRA:

Mocna; dobrze, lecz nie ściśle przylegająca.

OKRYWA WŁOSOWA:

Sierść:

U krótkowłosych: Krótka (ale dłuższa i bardziej gęsta niż u większości porównywalnych ras), mocna, bardzo gęsta, gładko pokrywająca ciało, bez lub z nieznaczną ilością podszerstka.

U długowłosych: Miękka, długa, z podszerstkiem lub bez; gładka lub lekko falująca; u nasady uszu sierść długa falująca; na końcach uszu dopuszczalna sierść aksamitna; długość sierści po bokach 3 – 5 cm, natomiast pod szyją, na przedpiersiu i na brzuchu zwykle nieco dłuższa; dobre pióra i portki, skracające się ku dołowi; ogon z wyraźnym piórem; przestrzeń między palcami owłosiona; owłosienie na głowie nieco krótsze.

Sierść typu *Stockhaar* ze średniej długości, gęstym i dobrze przylegającym podszerstkiem, z umiarkowanie wykształconymi piórami i portkami pojawia się czasami u osobników o mieszanym genotypie.

Umaszczenie: Srebrno-, sarnio- lub mysioszare jak i odcienie pośrednie; głowa i uszy zwykle nieco jaśniejsze; białe znaczenia niewielkich rozmiarów dopuszczalne jedynie na klatce piersiowej i palcach; czasami ciemniejsza, mniej lub bardziej wyraźna pręga wzdłuż grzbietu, ciągnąca się od kłębu do nasady ogona.

WZROST I WAGA:

Wysokość w kłębie:

Psy: 59 - 70 cm

Suki: 57 - 65 cm

Waga:

Psy: około 30 - 40 kg

Suki: około 25 - 35 kg.

WADY:

Każde odstępstwo od powyższego wzorca należy traktować jako wadę powodującą odpowiednie obniżenie oceny w zależności od stopnia jej nasilenia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

POWAŻNE WADY:

- rozległa wełnista sierść u odmiany krótkowłosej
- mocno kręcona sierść lub skąpe owłosienie u odmiany długowłosej
- białe znaczenia poza klatką piersiową i palcami
- uszy: zdecydowanie za długie lub za krótkie, nie skręcone
- grzbiet: mocno łęgowaty lub karpiowaty, mocno przebudowany
- bardzo obwisłe podgardle
- kończyny mocno beczkowate lub krowie
- znaczne anomalie w budowie kończyn np.: słabe kątownanie, mocno odstające łokcie, luźne palce.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- **wyraźne odstępstwa od typu, nietypowe cechy płciowe**
- **znaczne odchylenia od proporcji**
- **wzrost powyżej 2 cm poza wzorcem**
- absolutnie nietypowa budowa, przede wszystkim ociężała lub wątła
- absolutnie nieproporcjonalna budowa
- ekstremalne zaburzenia chodu
- źle uformowana, zniekształcona skóra
- częściowy lub zupełny brak sierści
- **brak owłosienia na uszach („Lederohren”) i brzuchu**
- **odchylenia od odcieni szarości, jak żółtawe lub brązowawe; brązowe podpalanie**
- kolor inny niż szary. **Odcienie niebieskiego.**
- **mózgoczaszka: absolutnie nietypowa**
- **trzewioczaszka: znaczne odchylenia, np. zbyt obfite fafle, krótka lub spiczasta kufa; absolutnie nietypowa, jak np. wklęsły grzbiet nosa**
- oczy: entropium; ektropium; **lekkie lub jednostronne wady powiek**
- **szczęki i zęby: brak więcej niż dwóch P1 lub M3**
- **klatka piersiowa, brzuch: nieprawidłowo zbudowana; klatka piersiowa beczkowata; niewystarczająca głębokość lub długość klatki piersiowej; mocno podkasany brzuch**
- kończyny nieprawidłowo zbudowane
- pozostałe deformacje
- **nadmierna agresja wobec psów lub ludzi; nadmierna lęklivość**
- **wyraźne oznaki zaburzeń zachowania.**

UWAGI:

- Samce muszą mieć dwa prawidłowo rozwinięte jądra, umieszczone całkowicie w worku mosznowym.
- Do hodowli powinny być używane wyłącznie psy funkcjonalnie i klinicznie zdrowe, o cechach typowych dla rasy.

Ostatnie zmiany zaznaczono tłustym drukiem.